



DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Pretul unui exemplar: 1 Leu.

Duminica lăsatului de brânză.

Sf. Evangelia dela Matei 6, 14—21.

Căci de veți ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru cel ceresc. Iară de nu veți ierta oamenilor greșalele lor nici Tatăl vostru nu va ierta greșalele voastre.

Iară când ajunați nu vă faceți triști ca și cei fățarnici, că-și smolesc fețele sale ca să se arate oamenilor că ajună. Adevăr zic vouă, că și-au luat plata sa. Iară tu când ajungi unge capul tău și fața ta o spală ca să nu te arăți oamenilor, că ajuni, ci Tatălui tău celui ce este întru ascuns, și Tatăl tău, cel ce vede întru ascuns, va da ție la arătare.

Nu vă adunați comori pe pământ, unde moliile și rugina le strică și unde furii le fură și le sapă. Ci vă adunați vouă comori în ceriu unde nici rugina, nici moliile nu le strică, și unde furii nu le sapă, nici nu le fură.

Căci unde este comoara voastră acolo va fi și inima voastră.

„Nu vă adunați vouă comori pe pământ, unde furii le fură” zice Mântuitorul și în adevăr, dacă nu altul, moartea, acest fur inevitabil va fura în ceasul morții tot ce am câștigat cu truda unei vieți, ce supărare va fi atunci pentru noi, dacă cumpănind în acel moment lucrurile după justa lor valoare, vom recunoaște că cu mai

puțină osteneală am fi putut aduna comori neperitoare.

Dacă sunt mulți credincioși, cari recunosc adevărul acestei învățături, sunt foarte puțini, cari lângă grijile multe, ce au față de familie, copii, neamuri și prin acestea griji legați cu mii și mii de legături de interese de acest pământ să nu uite de porunca cea mare „să iubești pe Dumnezeu tău din tot cugetul tău, din toată inima ta, din toate puterile tale”. Nu ca și când ar fi imposibil a conforma datorințele noastre vremelnice cu această poruncă, dacă ar cugeta cineva acea, acela ar trebui să creadă că Dumnezeu poruncește ceva imposibil, și cum că Dumnezeu a voit să facă imposibilă mântuirea celor mai mulți oameni, fără pentru ca cei mai mulți oameni nu vreau a se folosi de acele mijloace, de cari a legat Dumnezeu mântuirea noastră în viața practică.

Rugăciunea, folosirea sfintelor sacramente, dacă suntem știutori de carte citirea cărților bune scl. Noi de toate aceste nu vrem să știm și totuș ne plângem că ne lipsește lumina în viața sufletească, că suntem într'un întuneric, unde nu ne putem orienta și totuș credem, că vom reuși să trecem fără naufragiul credinței prin viața aceasta cu acele reșturi de cunoștințe religioase, cari ne-au rămas

în mod atât de imperfect din anii copilăriei noastre.

Dacă noi am simți lipsurile și slăbiciunile sufletului nostru cum simțim acele ale trupului, cât de îngrabă și cu ce voință fermă am aplica mijloacele cele mai potrivite de îndreptare. Noi însă până când fugim fără grije după tot ce ne poate lega mai mult de lume nu facem nici o încercare serioasă să dăm sufletului nostru acel avânt, prin care ar putea să ajungă la Dumnezeu.

„Unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră“.



Iertarea păcatelor.

De câte ori rostim Credeul, facem mărturisire, că credem „întru iertarea păcatelor.“

Aceasta închietură a credinții ne învață, ca în sinul Bisericii catolice, pentru vredniciele lui Isus Hristos, dacă ținem pocăință și ne împărtășim cum se cuvine în sfintele Taine a botezului și penitenței, putem să câștigăm iertarea tuturor păcatelor noastre precum și a pedepselor cărora ne-am făcut vrednici în urma acelor păcate.

Încă și păgânii insetau după iertarea pacatelor Ei, cari erau cufundați în noroiul scârbos al idolatriei, încă aveau un simț oareș careva despre aceea, că cât de însemnat și mângăitor poate fi pentru om, dacă s'ar ști împăca cu dumnezeirea vălămată prin greșelile ominești. *Socrate*, cel mai mare filozof al păgânilor, odată suspinând a pus învățăceilor săi următoarea întrebare: „Cum ar putea omul împăca pe Dumnezeu?“ A trebuit însă să recunoască, că nu-i în stare să răspundă cum se cuvine la aceasta întrebare. Acest bărbat cu înaltă învățătură pagână, n'a fost în stare să-și chibzuiască, că cum ar po-

tea dumnezeirea vălămată prin păcate să-și pună de o parte mânia, răzburarea și dorul de pedeapsă, cum ar putea să ierte păcatele sau cum ar fi cu putință îndreptarea greșelilor? Cu toate acestea a avut o viuă încredere în mila lui Dumnezeu. Pentru aceea a rostit odată acestea cuvinte aproape profetice: „Nu mă îndoiesc că la vreme va trimite Dumnezeu oamenilor un incredințat al său, ca să-i învețe a cunoaște taina cea mai mare, adică: cum se poate câștiga iertarea păcatelor.“ Tot el spune (la Plato): „Când va veni și cine va fi acel învățător?“ și numai de cât răspunde: „Tot acelaș el, care îți direge soarta,“ adică: Dumnezeu. De aici putem înțelege, cum aproape la toate popoarele păgâne a fost așa numitele jertfe de imblânzire a mâniei dumnezeiești. Despre atari jertfe pominește Homer (aproape 1000 ani înainte de Hristos), ba încă și mai n'ainte, de ex. la Egipteni s'au dat atari jertfe. Înzii și azi țin la credința, că dacă cineva spală în apa râului Ganges, se curățește de păcate și imblânzește mânia dumnezeirii. De aici se vede, că chiar și păgânii au simțit lipsa unui mijloc, prin care omul s'ar putea împăca cu Dumnezeu. Cu durere a trebuit însă să vadă, că credința pagână nu are la îndemână acest mijloc, pentru că jertfele născocite și datinele de a se spăla, nu sunt în stare a liniști sufletele turburate de valurile păcatelor. Numai acela, pe care îl aștepta Socrate, care este de aceeași fire cu Acela, care se vatămă prin păcatele oamenilor, era în stare a învăța pe cei păcătoși a cunoaște modul și mijlocul prin care se pot curăți de zgura păcatului. De fapt i-a și învățat când așezat în Biserica sa sfântă Taină a pocăinții.

(Va urma)

Din catechism.

20. Este Tatăl mai bătrân și mai puternic decât Fiul ?

Ba nu, toate trei persoanele sunt din vecie, toate sunt asemenea puternice, bune și desăvârșite. Sf. Evang. Ioan începe evangelia lui cu cuvintele : „Intru început era cuvântul“. (Jo. 1, 1). Cuvântul ebraic întrebuițat de sf. Ioan înseamnă începutul fapturilor zidite. Și de oare ce Cuvântul se spune, că a existat deja, când s'a zidit lumea, i se atribue lui o existență înainte de ar fi existat lumea, iar la evrei existența înainte de zidirea lumii a însemnat atâta, că a fi din vecie.

În testamentul vechiu (Ps. 2, 7). Dumnezeu Tatăl așa vorbește către Mesia, care este Fiul întrupat a lui Dumnezeu : „Tu esti Fiul meu eu astăzi te-am născut“ azi, adică din vecia fără început și fără capăt, sau într-un alt loc : „Din sinul meu înainte de luceafăr Te am născut.“

Atotputernicia Fiului lui Dumnezeu cu cuvinte frumoase ni-o spune sf. Ioan când zice (1, 3) : „Toate prin trinsul sau făcut, și fără de dânsul nimic nu s'a făcut ce s'a făcut“.

Aceste cuvinte ne arată pe Cuvântul ca ziditorul lumii întregi prin urmare arată atot puternicia.

Este aci de reținut din epistoala Sf. ap. Pavel către evrei locul unde spune că Dumnezeu Tatăl prin Fiul a zidit lumea, va să zică că Fiul a înfăptuit în realitate ideea Părintelui Tată de a zidi lumea arătând Fiul (1, 10) atot puternic referindu se la cuvintele psalmistului unde spune : „Tu ai zidit întru început lumea și cerurile sunt fapturile mainilor tale.“



Sentințe și pilde despre virtutea curăteniei sufletești.

Sf. Ciprian : Aceia, cari își păstrea-

ză verguria, sunt adevărați ingeri întrup omnesc.

Sf. Francisc salezianul : Verguria este virtutea liliomului, care îl face pe om să fie asemenea ingerilor.

Sf. Efreim : Verguria este căruța sufletească, prin care cei curați se rădică la cer.

Sf. vergură *Pontamiena* pentru credința sa creștină a fost judecată să fie aruncată în rășână ferbinte. Aceasta sfântă fecioară s'a îngrozit nu de moarte ci de greața, că va fi desbrăcată. Unica rugămintă a avut, ca cu haine îmbrăcată să fie scaldată în rășina clocotitoare și în acest mod să moară pentru Hristos.

Sf. Martinian ca pustnic a petrecut 25 ani cu post și rugăciuni într'un deșert al Palestinei. S'a întâmplat odată că o femeie cu numele Ioe a intrat la el în peștere cerând sălaş deoarece a rătăcit prin deșert. Pustnicul, fiindu-i milă de ea, o-a primit în locuința sa. Puțin după aceasta, femeia i-i dă a înțelege, că a venit să păcătuiască cu el. Băgând seamă de aceasta Martinian îi spune : așteaptă puțin, am ceva de isprăvit afară și apoi vom vedea. După câteva minute femeia aude strigăte de dureri. Esă afară și vede, cum pustnicul ținându-și un picior în foc, strigă de durere. „Ce faci?“ îl întreabă. „Fac probă — răspunde Martinian — să văd, că în cât aş fi în stare să sufer chinurile focului. Vezi dară că nu pot să păcătuiesc cu tine, căci dacă și focul pământesc îmi face atâta durere, ce chin ar trebui să îndur în focul iadului, care este dat în cealaltă lume pentru cei ce păcătuiesc cu trupul împotriva sfintei curătenii.“ Văzând aceasta Ioe, s'a scârbit într'atâta de fapta ce voia s'o facă, încât s'a îndreptat și retrăgându-se în singurătate, a servit lui Dumnezeu.

S. M. Martir Teodor Tiron (17 Februarie.) Numele de tiron cum zice Sf. Grigorie din Nissa-nu inseamnă că a fost inrolat de ostaș, ci că a servit puțină vreme în oaste care s-a numit a tironilor, cum am zice acum a recruților.

S. Teodor a fost ostaș pe timpul lui Maximian, în oastea imperetească. Și dânsul ca Iob a fost de origine nobil și precum a fost comună patria lui cu a lui Iob, așa a urmat lui Iob în virtute și în stărnornicie. Când în anul 306. d. Hristos s'a dat poruncă a persecuta pe creștini, Teodor se afla cu compania lui de ostași în Amasea din Pont, înțelegând de porunca persecutării, nu s'a înfricoșat ci a mărturisit și dânsul că e creștin. Drept ce a fost prins și dus înaintea dirigătorilor. Zădarnice au fost însă toate amenințările, toate seducerile ba chiar și torturile cele mai groaznice, căci dânsul a stătut tare în credință, și a zis că înzădar îl vor tortura, dânsul va rămânea statornic ostaș a lui Hristos. Între torturile cele mai crude a zis: „În speranța fericirii celei cerești, care mi-a gătit-o Dumnezeu, nu me

tem de nimica, nici de aceea dacă mi se va rupe trupul în bucăți.”

După declarația aceasta a fost spintecată carnea de pre dânsul cu clește infocate, astfel că îi sau văzut coastele. Între durerile cele mai crâncene cânta S. Teodor psalmul: „Laud pre Dumnezeu în tot timpul.”

Cruntat astfel a fost aruncat S. Teodor în o temniță, unde Dumnezeu l'a invrednicit la o minune. Anume noaptea în temniță, unde era s'a văzut lumină mare și s'au auzit cântări sfinte cântate de o mulțime mare. Gardistii temniței văzând și auzind aceste au intrat în temnița, dar acolo n'au aflat decât numai pe prizonierii creștini durmind. După aceasta s'a dat poruncă să fie ars de viu, ce s'a și făcut. Creștinilor a succes a scoate de pre rug trupul sfântului înainte de ce ar fi ars și a' ingropa cu toată onoarea.

Trupul sfântului s'a dus mai întâiu în cetatea Euchaita, apoi în seclul al 12-lea în Brindisi unde se află și azi, afară de capul sfântului care se păstrează în Gaeta.

Calendar săptămânal.

14—20 Februarie 1926.

14. **Dumineca** lăsatului de brânză: Ev. de Mar. c. 6. st. 14. C. P. Auxentie.
15. Luni. Ap. Onisim † 95 d. H.
16. Marți. M. Pamfil.
17. Miercuri. M. Teodor Tiron.
18. Joi. C. P. Leon Papa.
19. Vineri. Ap. Arhip.
20. Sâmbătă, P. Leon episcopul † 780 d. H.